

Paul Cendrier

Mine

Lulu Press Inc.

Copyright © Paul Cendrier. All rights reserved.

ISBN 978-0-244-82262-0

Σεπτέμβριος 2019

Παράταιρη σκέψη

Τα βαγόνια για το κάστρο
το ένα μετά το άλλο, σαν μπλε φανάρια
σαν ψυχές, σαν άδειο νερό
να γελούν τα κορίτσια, ν' ανυψώνονται
να μη φοβούνται

Αδράνεια

Ο φόβος είναι μελανοκυτταρικός σπίλος
σε λεωφορείο
το πρόσωπο εννιάχρονου κοριτσιού κολλημένο στο τζάμι
να βασιέται
να κοιτάζει τους φοίνικες που περνούν

Λουίζα

Αν ήταν να στρώναμε τα σεντόνια μπλε
σ' ένα κρεβάτι στα Κύθηρα
να τ' απλώνουμε κεντημένα
μπροστά σε γάτες που τις λένε Ρόζα
κι επάνω από συγγενείς λουίζες
ας ζούσαμε και ξεκάστρωτοι στην Αττική

Βαρκούλες

Κι εγώ να ρωτήσω:

Αυτά τα σκοινιά στα χάρτινα τραπεζομάντηλα

τα ναυτικά, τα τυπωμένα, πού δένουν;

Εμείς, δηλαδή, πώς θέλουμε να πάμε; Εν ειρήνη;

Hank

Τι όμορφα ομοιώματα θα είχαν στήσει στην παραλία
αν είχε προλάβει ν' ανοίξει η Prora
για τον απογευματινό περίπατο των ζευγών
Πόσα όμορφα νέα ζευγάρια θα βάδιζαν ανάμεσά τους
με πόση ευθυκρισία, με πόση ανωτερότητα
πόσος κόσμος ανάμεσα στα χέρια τους όπως κρατιούνται
πόσο μέλλον
πόση άμμος, πόσο κίτρινο, πόση ευθύνη
πόσο γαλάζιο το φώς της σιλικόνης, τι σκιά, τι λεπτομέρεια

Απ' τον κήπο

Αφού φροντίσαμε για τον κήπο
φυτέψαμε τις γαζίες, ποτίσαμε τους νάρκισσους
ευχηθήκαμε
και βρήκαμε το σπίτι που θα τον χωρέσει
βγήκαμε για κυνήγι, να κάτσει το χόμα

Αγκώνες

Ολόκληρη γυναίκα να πέφτει στο τραπέζι
να στηρίζεται στους αγκώνες
και να γέρνει πάνω από το ποτήρι
να δει τι έχει στ' αλήθεια μέσα
Κι έπειτα να κοιμάται ατάραχη

Στην άκρη της λίμνης

Ο Πεπίτο στην άκρη της λίμνης ψυχομαχεί
με μια σειρά κατασβίδια απλωμένη μπροστά του
γέρος και κίτρινος και θλιβερός
Και ως προς το περίσσευμα κλωρίου αγέρωχος
Ωραία η ζωή που κοίταξε τη λίμνη

Δεκαπενταύγουστος

Ήταν ένα κορίτσι που δεν του άρεσε το παγωτό
φοβόταν τα περιστέρια

και κρατούσε ένα νάλι στον ύπνο του

Κι έλεγε

“Δεν είναι ένα νάλι, είναι το νάλι, το νάλι μου

Πώς το λες εσύ; Είναι δικό μου”

Spike

Lumière. Σημαίνει φως

Σημαίνει Αύγουστος, σημαίνει Λουδοβίκος

N' αναπνέεις

Σημαίνει τη βραδινή έξοδο του κάκτου

στη βεράντα

Ό,τι κάνει σε φύλλα να το κερδίζει σ' αγκάθια

Τις ημέρες τις περνά μέσα

πολύς ο ήλιος ακόμα

Σημαίνει πως ηρεμεί σιγά σιγά η λουτρόπολη

ησυχάζει

Φουκούκα Οχόρι

Τη απουσία ενοικιαστηρίων στην παραλιακή λεωφόρο
μόνο τη θάλασσα διαπίστευαν τα μπαλκόνια
Ένα νέο καστανό ζευγάρι περνούσε τη γέφυρα
Το κορίτσι κυλούσε στο πλάι του ένα ποδήλατο

Στο πόδι

Το σπίτι μας ήταν κάτι φωτογραφίες
κρυμμένες μέσα σ' ένα λεξικό
με κόκκινες αιχμές και κίτρινο εξώφυλλο
Με ονόματα γραμμένα στο πόδι από πίσω
γράμμα – γράμμα
Ήταν η διάρκεια της πόλης μέχρι τον σταθμό στο Σύνταγμα
Μερικά βήματα
Σήμερα δε θα μείνω, θα φύγω μαζί σου

Ασειότητα

Στην ταράτσα

Σ' εκείνα τα σκαλάκια μπροστά από την πόρτα

τα πρόσφορα σε καθίσματα

με λυμένα κορδόνια

Στην στροφή της οδού Βατάτζη προς το ψιλικατζίδικο

Στο ψιλικατζίδικο με τα λίγα κρασιά

Με ασειότητα επιμένει

Γράμμα

Άλλες θα ήταν οι ζωές μας

Με λίγες γραμμές, ολόσιες

Ισοιμία

Κι ο πελεκάνος στον ίσκιο του
πάνω στην στήλη από τα μικρά κέρματα
ισορροπεί περισσεύοντας

Παμφυλία

Άλλες ώρες έχουμε πια

Αυτή εδώ είναι μίμηση μαρμάρου

Να μοιάζει με κάτι

Με Πνύκα της Παμφυλίας

με γιατί

με πέρασμα στην οδό Άγρας

Γεισίπους

Κάτω από τους οδόντες του γείσου
διαλέγοντας πετσέτες για το καινούριο σπίτι
δίπλωνε τα Κύθηρα στον επίκανθο

Ο εξευγενισμός του μέτρου

Μόνο που άλλαξε η γραμματοσειρά

Το αλφάβητο

Οι ημέρες εξακολουθούν

Νότες με υγρασία

Μερικοί άνθρωποι κολυμπούν ακόμα

Πρωί

Υπάρχουν κι άλλα μέρη
μ' ελιές και λόφους με βελόνες
να κάθεται και να κοιτάς
Κι άλλα ράφια για τα βιβλία
Κι άλλα κλιμακοστάσια
και άλλες καγκελόπορτες
μπροστά από τα ασανσέρ
Υπάρχουν κι άλλες βασιλικές λεωφόροι
το πρωί
Κι άλλα φαρμακεία θα έχουν ανοίξει
κι άλλες βεβαιώσεις θα εκδίδονται
Υπάρχουν κι άλλες γύψινες επιστρώσεις
κι άλλοι πεζόδρομοι
κι άλλες γενικές των οδών

Ο λαός

Ορνιθοσκαλίσματα

κάτι προβειές, κάτι πετονιές εκατό μέτρα

κάτι πινέζες κάτω από την ταπετσαρία

κάτι δίπατα

Κι άμα πει ο λαός γεράνι απαλλάσσεται

Sweet Home

Εκείνο ήταν ένα σφύριγμα σιγανό
Πόσο σου έμενε να κοιμηθείς;
Διαρκές
Διέφευγε προς το δοκάρι
Άλλες φωτογραφίες είχα δει
Τα έπιπλα από κοντά ψεύτιζαν
Όμως δε μας γέλασαν, μαζί φύγαμε

Pilotis

Θα ήθελα να σου γράφω από άλλη διεύθυνση
Για όσα δε γνωρίζουν οι κουρείς
Για την συστολή κάποιων αρμών στη Μαυρομικάλη
για την τρύπα που έδειχνε το λόφο πίσω από το πάρκινγκ
και για το σιδηρόπλεγμα μπροστά από την οικοδομή
Να σου γράφω πως περνώντας έτυχε να προσέξω
ένα καφενείο κρυμμένο στη Φειδίου

Η διακριτικότητα της Γεωγραφίας

Η Γεωγραφία

Κάποιους μήνες θα αργήσει ακόμα

Θα τραβήξει την καρτέλα από το πόμολο

θα ανοίξει την πόρτα και θα μπει στο δωμάτιο

Θα φτιάξει τα σεντόνια κύματα ή λουλούδια

Καινούρια σεντόνια

Δε θα κοιτάξει τις πετσέτες

θα τις αλλάξει μόνο

Ούτε το νεροχύτη

Θα ντραπεί τα συρτάρια. Δε θα τ' αγγίξει

Τα συρτάρια κρύβουν ομοιώματα

Και όταν τραβήξει τις κουρτίνες

θ' αφήσει μερικές ευθείες να μπουν

Να φανεί ο λαδερός ήλιος στον τοίχο

με τις λεπτές κοριτσιίστικες ακτίνες

Ο Σίυφος στην ταράτσα

Μία γυναίκα ξενόγλωσση
μία όμορφη γυναίκα. Μία βερβένη
αδιάφορη γι' αυτά τα κατορθώματα
Προηγείται η εγκατάσταση του θερμοσίφωνα
είπε. Είναι βαρύ το νερό το πρωί
κι ο ήλιος, περισσότερο από φως, αδικείται

Τις ημέρες που βρέχει
η πόλη αναβεβλημένη επικαίρει

Κάθετα

Θα τελειώσει σύντομα ο παλιμπαιδισμός των κυμάτων
στην τζαμαρία της Ασίας
Όταν σταματήσει να βρέχει
ίσως ο Ίπεν γράψει το δικό του Βυσσινόκηπο
και η Αθήνα ξανακαθεί

Πριν το ξημέρωμα

Ας επιστρέφω πατώντας στο μεσημβρινό μου
όπως ο σκύλος που έτρεχε γαβγίζοντας τους κεραυνούς
πριν το ξημέρωμα
στη μέση της λεωφόρου Κεϋκουμπάτ

ρ

Περίμεναν τόσα από την πυκνότητα, πολλά
Με βύσσινα, με πολλά βύσσινα, κήπους ολόκληρους
Και είναι αλήθεια ότι η ημέρα προσπάθησε

Λυρικό

Κι αυτός ο κάβουρας Ήλιος

μίγμα αιώνων

τι να φυλάξει κι αυτός, ποια χέρια;

Ράφια

Οι βροχές έφταναν στα ράφια για χρόνια

Από τα παράθυρα

Τώρα εκεί έχει μείνει ένα μαύρο κουτάκι από χαρτόνι

με λίγη λεβάντα μέσα και κάτι βότσαλα

με πλαστικό κάλυμμα, διαφανές

να φαίνονται όπως χώρεσαν

Πιο δίπλα κάτι σκόρπιες ζωγραφιές γυναικών που έχουν πέσει

με δυο χρώματα κολλημένες στην πλάτη

με διπλωμένο σελοτέιπ στην πίσω σελίδα

κι ένα λεξικό από ένα ταξίδι

Ο καιρός είναι τσιγκούνης αυτές τις μέρες, εύκολος

Κωκ

Την άλλη μέρα θα βαραίνουν τα σίγμα
Θα στέκονται βουκολικά, κατεχόμενα
θα μυρίζουν γαιάνθρακα
θα γυαλίζουν σαν πορτοκαλί γαλότσες
σε βρεγμένο χωράφι με καρότα

Η κουταμάρα των φωτονίων

Μικρά, λαμπερά, κίτρινα φωτόνια
σκουντουφλάνε τριγύρω κι εξοβελίζονται
από ανεκδιήγητη κουταμάρα
Η θερμοκρασία δεν έχει λόγο, δεν της πέφτει
Μόνο τα μικρά ερεθισμένα φωτόνια
κάτι προσπαθούν να πουν
από ανεκδιήγητη κουταμάρα

Damisch

Ονειρεύομαι τα χρόνια
που οι υπάλληλοι υποδοχής στα ξενοδοχεία
δε θα έχουν ιδέα από συστήματα κρατήσεων
Στην σχολή τους διανεμήθηκε η διαλεκτική του διαφωτισμού
και η πτυχιακή τους εργασία ακολούθησε βήμα βήμα
την καταγωγή της προοπτικής
Ονειρεύομαι ασανσέρ με πατίνα στα κιγκλιδώματα
και πελάτες που θα σφηνώνουν πίνακες στα δωμάτια
μέχρι να φύγουν

Ο τοίχος του Gross

Μία στιγμή έμειναν μόνοι στο γραφείο
και χωρίς χαρτί και μολύβι
ό,τι έκλεψαν είναι ό,τι ξέρουν

Έξω απ' την πόρτα

Όταν φτάσαμε δεν ενοχλήσαμε κανέναν

Όταν τρυπούσαμε τους τοίχους

και τρίβαμε τα πατώματα δεν ήταν κανείς εκεί

να μας ακούσει

Τώρα χτυπούν, καρφώνουν

κι είναι τα παπούτσια τους έξω απ' την πόρτα

Ευφημισμός

Δεν υπάρχει λόγος αναφοράς στις τυφλές όψεις

Κάποτε είναι εκεί – Πάντα άσχημες

Πάντα σχεδόν με μικρά παράθυρα λουτρών

Μπλε

Υπάρχουν πολλοί τύποι verbena
Tenuisecta, Bonariensis, Rigida
Ανθεκτική, του καλοκαιριού
αντιπαθεί την σκιά
Θέλει τον ήλιο να τη χαζεύει
και κώμα που να στεγνώνει γρήγορα
Και η Hastata
άρρωστη ή βιαστική ή λογχοφόρος

Νόμος

Έτσι φάνηκε η ειμαρμένη
στις φράουλές μας
με χνούδι
άσπρο, απαλό

Cecil

Ούτε στιγμή δε γρατζουνίστηκες στο πρόσωπο
Στα χέρια ίσως λίγο, στους καρπούς
στα μπράτσα, στα μπούτια, στα κωλομέρια
Οι γάτες στους δρόμους που χιμούσαν ξεδιάντροπα
και καϊδεύονταν
Οι φωτογραφίες από τα ταξίδια. Χιλιάδες φωτογραφίες
Στο Βορρά, έτσι κι αλλιώς, κανείς δε νοιάζεται
έλεγες, δεν ενοχλούν

Οι γέροι στο φούρνο σπαταλούν ησυχία

Χωρίς βιασύνη

Είναι ευλογία, λένε, τα βάθη των ωκεανών

Τζαβέλλα

Ποιος ξύπνησε νωρίς
κι έτρεχε με τ' άλογα σ' ένα κωράφι
Ή τα κοιτούσε μόνο
κι έκανε τον αέρα στις χაίτες τους
με το στόμα
Ποιος ένοικος σε ποια ηρωική οδό
σε ποια ταράτσα

Αγωγή

Το κορίτσι στο κλαδί κρεμιέται

Χαίρεται

Το κορίτσι ακόμα κοιμάται

Θεραπεύεται

Γέρνουν τα υψικάμινα στήθη του

στο πλάι και πλακώνονται

Στα γόνατα

Οι ημέρες στα γόνατα
ήρεμες και διαδοχικές, χωρίς κουβέντα
μπαίνουν και σφουγγαρίζουν
Ισορροπούν τα στήθη τους γεμάτα
στα φουστάνια τους
κι απλώνουν τα πανιά τους στην αυλή
όταν τελειώσουν

Ποιέ

Δε θέλαμε να κρεμάσουμε κάτι στους τοίχους
τους θέλαμε άδειους, γυμνούς
να μη λεν καμιά ιστορία
ν' ανατέλλει και να δύει επάνω τους ο ήλιος

False vacua

Οι ευθείες, τσουλήθρες προς Στρέφη
Μια μέρα θα γυρίσουν
να κάνουν γκράφιτι σε μία τυφλή όψη
ανάμεσα στα παραθυράκια
το κορίτσι που κοίταξε όλο γωνίες την Κυριακή
πολύ νέο στο καφέ του μηδενός
πολύ όμορφο στην σκιά του φοίνικα
λιγνό στην άλλη πόλη
Θα τον σβήσουν μια μέρα τον Λυκαβηττό

Check out

Υπάρχουν πολλά σχήματα. Κάποια απλά προς επίρρωση
Πολλά πρόσωπα, πολλές ημερομηνίες. Πολλά κόμματα
πολλοί δρόμοι, πολλά λάστιχα σε ταρατσες, πολλές περαστικές
πολλές άλλες πόλεις, πολλές κόκκινες κουρτίνες
Πολλά δωμάτια. Πολλά ίσια μαλλιά, πολλά ψίκουλα σε
πατώματα
Πολλά πιάτα σε νεροχύτες για πολλές ημέρες
Υπάρχουν πολλά δευτερόλεπτα

Συγκομιδή

Ό,τι υπάρχει εδώ είναι η ελπίδα στις ταρατσες

βαρέλια για φως

Άγγελοι που ξύνουν μήλα πριν πέσουν για ύπνο

Non

Πόσες γυναίκες χάρηκαν
με το γόνατο αγκαλιά
σκάλωσαν με τον βραχίονα να στερεώνει την κνήμη
τόσα άηχα “n” στο τέλος
μ' ένα πέλμα να ξεφεύγει στο πάτωμα

Addition in Proof

Ηρωικός κιθαρισμός για μια ξένη βασίλισσα
με κίτρινα κατάρτια και ξεβαμμένο στεφάνι
με ξεπλυμμένες τέντες με μπαλώματα
από τις λίγες βροχές και τον πολύ ήλιο
μπλε η πράσινες
με λεπτά κορίτσια που κάθονται μόνα στις στοές
απείραχτα
με αθλητικά παπούτσια σε στενούς αστράγαλους
και ελαφριά υφάσματα σε άθραυστους λαιμούς
ωχρούς κυμματισμούς στην ιστορία
με λάστιχα που μαιανδρίζουν στα μπαλκόνια
πεταμένα
με φουσκωμένες σακκούλες ακουμπισμένες σε πυλώνες
πριν το δρόμο
γεμάτες τίτλους και σανδαλιζόμενες που γέρνουν
και παλεύουν να διώξουν ένα χαλίκι με το δάχτυλο
εκεί στην άκρη

Στόμα

Είχες στο χέρι όλο το κίτρινο των προσώπων
όλη την ψύχρα
την ισχνότητα των γύψων στα στήθη
Είχε αρχίσει να ψικαλίζει και σε τράβηξα
Κανέναν δε νοιάζαμε τότε
κολώνες ήμασταν στην άκρη του δρόμου

E.D.

Ω Αμερική! Μας έμαθες την αλήθεια
στις ουρές των ταμείων των σούπερ μάρκετ
με παιδιά που περιμένουν υπομονετικά την σειρά τους
να γεννηθούν
Στις άπαρτες θάλασσες των πάρκινγκ
και τους υπαιτισσόμενους ουρανούς
Πώς μας έμαθες να λέμε πάντα την αλήθεια
να κυφορούμε βάρη σε μεγάλες μαύρες σακκούλες
που θα τις μαζεύουν το ξημέρωμα πριν ξυπνήσουμε
συμπαθητικά κίτρινα σκουπιδιάρικα
με τον ελάχιστο δυνατό θόρυβο
Να κυκλοφορούμε με διπλώματα οδήγησης
για ν' αγοράζουμε αλκοόλ και τσιγάρα από τα βενζινάδικα
και να φεύγουμε
Πώς μας έμαθες να είμαστε ειλικρινείς, Αμερική
να τα λέμε όλα όπως έχουν
όπως τα γράφουν τα διαγνωστικά εγχειρίδια

και τ' αντανακλούν τα τζάμια των ουρανοξυστών
στις πεδιάδες με τα βουβάλια και με τα στάχυα
στις άτιμητες ευθείες των ωκεανών και των ερήμων
μπροστά σε συζύγους
της διεύθυνσης διαστημικών ερευνών σε πάρτυ

Καθέτως

Τι δόλια αίσθηση η συμφωνία των πορτραίτων
Δύο σιδηροσωλήνες μ' ασήμαντη διάμετρο
αντικείμενοι

11 Μαρτίου

Λιγνή ελευθερία του σταθμού
ποια ενάτη περιμένει να γυρίσεις

Δεσποινίς Benker

Γράψτε απλά

για έναν σκύλο που είδατε να περνά το δρόμο

μ' ένα μπουκάλι πιασμένο στο στόμα του

για όσες φορές κοιτάξατε έξω από το παράθυρο

για τις καθημερινές σας επισκέψεις στο μανάβικο

Γράψτε για ένα μικρό πεπόνι εκτός εποχής

που κωρέσατε στο χέρι σας

Κοινή ησυχία

Εμένα η Σέριφος είναι ένα σημάδι στο μέτωπο
από ένα παγούρι, ένα μεσημέρι

Ημέρα

Μια μέρα θα φανεί ο άτυπος ήλιος
κλινήρης στην τεμπέλα θάλασσα,
ήμερος, ξεσκέπαστος
όσο τραβάει το μεσημέρι

Οδός Απολιθωμάτων

Ανάμεσα σε ορθομαρμαρώσεις και κοτρώνες
η ευθυμία κρότων λαστίκων

Φωτογραφίες

Όταν μένει ένα μόνο τσιγάρο
αδειάζω το πακέτο, το πετάω
ανοίγω το επόμενο
και το ακουμπάω επάνω του
δίπλα στον αναπτήρα, ευθυγραμμισμένο
να περιμένει

Με ερωτοτροπιασμό πάντοτε τα ρουθούνια
προχωρούν αδούλωτα χωρίς να σκοντάφτουν

Υδράργυρος

Τίποτα δε θυμάμαι
παρά την ελαστική κρούση των σφαιρών
στο ανέβασμα της σκάλας

Pritchatts Road

Στην οδό Pritchatts τα χόρτα στην άκρη
είναι πάντα βρεγμένα
και ο θεός αγαπάει με κόκκινα τούβλα

Νομίσματα

Σταθήκατε ανάξιοι, θα πουν όταν φτάσουν

Αλήθεια

Τόσα χρόνια πέρασαν από τα χέρια μας

και τίποτα δε βγήκε απ' αυτά

Κλεισμένοι στα γραφεία μας στήναμε μπουκάλια στα ράφια

και λεξικά από παλαιοπωλεία της κεντρικής Ευρώπης

και καθόμασταν να τα κοιτάμε

Δεν ξεσκονίσαμε ποτέ

κι αφήναμε τα παράθυρα ανοικτά στη βροχή

να μην σταματάμε να καπνίζουμε

Κι αυτή έμπαινε μέσα

κι αντί να μαζεύουμε τα νερά

εμείς τ' αφήναμε να στεγνώνουν στο πάτωμα

και κοιτάζαμε

Φιλαρμονική Μαΐου

Και αυτός ακόμα ο Μάιος
μόλις του πέθανε η πεθερά κι έπαψε να τη γηροκομεί
ξεκίνησε να γηροκομεί τη γυναίκα του
που πήρε από ομοιότητα κι αγάπη
κι ας του έπεφτε μεγάλη κι ας ξενιτεύτηκε για χάρη της

Σκάλα

Κατέβαινε

με το ένα χέρι στο λουρί να στερεώνει

μια τσέπη που έλλειπε

να χωρά την αδικία των φορεμάτων

Ιούλιος 2

Ξέρεις τα σκιάχτρα;

Που σπρώχνουν τον ήλιο με τον αγκώνα

Μένουν φτωχά, αγνώριστα

σκιές σε λιθοδομές, σε πεζούλια

ψάθινες αστοχίες σε οδικούς χάρτες

Πιετά

Σκιερή η ζωή στον πρώτο
χωρίς ασανσέρ
μ' όσα χωράει ν' ανεβάσει ένα μικρό καλάθι
δεμένο στο μπαλκόνι

Ο αφρός των εκτάσεων

Έγραφαν στα καλάμια τους σχέδια
λεβάντες σκέτες, λεβάντες σε κύλικες
και οι τολμηρότεροι ζωγράφιζαν
χαμηλά μέχρι τα κόκκαλα του ταρσού

Φέρελπις

Εκατόν εξήντα δύο χιλιάδες πεντακόσια ευρώ
αποτιμήθηκε η συντομότετη ημερολογιακή εγγραφή
ενός απαραίτητου συντρόφου

Ευθεία

Από την αυστηρή πλευρά
την κίτρινη, την λιτή
έτρωγε το πρόσωπό της κι έμοιαζε
και επάνω στο τραπέζι
σκληρό σαν τον ήλιο των Αδάνων
καταγωγή
ένα μπουκάλι μπύρα μισοτελειωμένο

Καφενείο

Έκοψαν τον πλάτανο
Θύμωσαν οι χωριάτες
Θα έπαιρναν τα κλαδιά να τα πετάξουν
στην αυλή του Δήμου
Όταν φύσηξε
κώθηκαν δύο κλαδιά στο καφενείο
και κανείς δεν τα είδε

Θαμώνες

Πηγαίνουν μέσα ένας ένας
ανά μισάωρο περίπου. Κατ' επανάληψη
Φανερά βήματα
δεν ξέρουν να κρύψουν
Όλοι θα πάνε
Μέχρι να σβήσουν τα φώτα
και ν' αρχίσουν να σκουπίζουν το πάτωμα

Χωρίς υπόγειο

Πρέπει να πληρωθεί η προοπτική
Είναι το σπίτι από το πλάι
τα υλικά
το μπαλκόνι που στάζει στο πεζοδρόμιο
ο προσανατολισμός, οι επιφάνειες

